

Родното пепелище.

42

Ох, не за радост, не и за ристуха,
При тебе дойдох аз, бащино отице,
На мойто дъстиво мокка вие глукха,
На мойта радост желяно пепелище.

Печално гледатъ тѣхъ останаки пращии,
Тѣхъ сручени сѣтѣи, градади, ями,
Тѣхъ дупки съ бурени обрасти сѣрацѣи,
Катъ гробове знами подъ крака ми.

Ридѣ е тѣя оградѣта ни мѣла,
Гдѣ растѣяхъ, тѣхъ, мѣнувахъ дни богатѣи,
Гдѣ зрѣхъ моеѣ младоѣѣ, чѣло и сила,
Тогдѣ толкова любовъ и приѣми сладки?

Гдѣ оная доимъ, въ чии прозорци чистѣи
Засѣхъ чѣромъ съицеѣо блѣстѣе?
Гдѣ младѣята лоза съ зелени листѣи,
Коръ въ двора, кѣсѣѣ, висѣе?

Гдѣ гугурѣхъ съ волни шумѣи, свѣтичи,
Гдѣ зеленикатѣ висѣа, свѣта? —
Прѣстѣи на терѣстѣи будѣи пѣтичи
И пѣстѣи на пѣстѣи реверѣи?